

JULLIE

Joke van Leeuwen

Ik ben dertien jaar en we verhuizen van een Nederlands dorp naar Brussel. Ik kom op een Vlaams Atheneum terecht. Elke schooldag wandel ik tussen grote bomen naar school, prachtige bomen die later gekapt zullen worden voor de aanleg van autotunnels.

Het schoolplein is ommuurd. Als de bel gaat, worden de poorten gesloten. Dat ben ik niet gewend, in Nederland wandelden we in de pauze over straat. En als de bel ging, wurmden wij ons met veel te veel leerlingen tegelijk door een te smalle deur naar binnen.

Al mijn klasgenoten zijn drietalig: ze spreken Nederlands en Frans en het dialect van hun bomma en bompa. Ik spreek alleen het Hollandse Nederlands. In het Frans kan ik 'Bonjour' en 'Papa fume une pipe' zeggen. Daar heb ik niet veel aan. Als ik in de pauze bij een groepje andere meisjes ga staan, beginnen die expres Frans te praten, omdat ze weten dat ik dat nog niet kan. Daar sta ik dan, tussen anderen en toch apart.

Een vriendelijke leraar wil me helpen. Ik mag samen met mijn zus twee keer per week naar zijn huis komen om onder zijn leiding Frans te oefenen. We zitten aan een grote tafel in een chique, halfdonkere woonkamer en moeten lange zinnen nazeggen. Mijn zus en ik giechelen soms, omdat we ons ongemakkelijk voelen. We willen niet giechelen, maar we kunnen het niet tegenhouden.

De lerares geschiedenis vertelt hoe ons land zich in de negentiende eeuw bevrijdde van de Hollanders. Klasgenoten kijken naar mij alsof ik er iets mee te maken heb. Ik bloos. Wekenlang, als het woord Hollander valt, bloos ik.

Ik bloos nu al heel lang niet meer, maar nog steeds, bijna zestig jaar later, heb ik er een hekel aan als ik met 'jullie' wordt aangesproken. De jullie van ergens anders.

Want ik ben ik en jij bent jij. Zo was dat en zo is dat.

Deze column werd speciaal geschreven voor de wedstrijd *Woord in actie* en mag niet voor andere doeleinden gebruikt worden zonder de expliciete toestemming van de auteur.

